Pregaria.cat

Entrada

Des del café central

Per pregaria.cat el dc., 18/12/2002 - 09:00

Diuen que és una ciutat de les més sorolloses d'Europa. Quan hi estàs ficat a dintre segurament no te n'adones. Era precisament el que aparentment et passava en aquell cèntric bar. Música, televisió, crits, uns que entren, altres que surten, i afegit al soroll normal d'un carrer tan cèntric, el camió que fa ciment. No para ni un instant.

Però, tu, amb el cafè davant, i sense deixar d'escriure.

Alguns et miraven de reüll. Veure una persona jove escrivint no se sap el què, en un bar, pot resultar un xic romàntic, una moda d'altres temps. Si avui tot és el mòbil! Què deu escriure? A qui? Es tracta d'un diari personal? d'uns apunts de classe? d'una carta d'amor o fa els comptes de despeses?

Resulta que res d'això. Potser el que s'hi acosta més seria la carta d'amor. De fet estaves pregant. La icona era el cafè, l'altar el carrer que es veia per la gran finestra, els ciris els semàfors i l'orgue, la cimentera. El temple, la ciutat, la teva estimada i pesada ciutat. I Ell, arreu, dintre teu, a fora, a cada persona.

Escrivies. És que no val potser pregar escrivint? El teu Senyor coneix prou bé tots els idiomes, i el que hi ha a l'arrel d'ells, la Paraula. Li agrada que pensem i escrivim en la pròpia llengua. La nostra li deu encantar, no perquè sigui ni millor ni pitjor que altres, sinó perquè és la "teva". Li escrivies com s'escriu a un amic. "Enmig d'aquest soroll, Oh Déu meu, et sento silenciós i callat, escoltant el que visc per dintre. Gràcies per la vida, gràcies per Tu".

Si els ulls del teu cor s'haguesin girat, Ell estava al darrere dient-te: " Hi estic d'acord. Soc en el bar cèntric. En tu".

(Ampliació : Apocalipsis 3,20)

- Mira, soc a la porta i truco.
- Si algú escolta la meva veu i obre la porta.
- Entraré a casa seva.
- I soparé amb ell, i ell amb Mi.